

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок с. 10, II. по-
штової скриньки 504-060,
504-061, 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Головний Редактор при-
ймає від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописів не повертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:		
Місячно	5-00	30%
Чвертьрічно	15-00	"
Піврічно	30-00	"
Річно	60-00	"

ЗА ГРАНИЦЕЮ.
В Америці 1 долар, ф.
ції, Голандії, Бельгії 2
фр., Чехословаччині 30
— в усіх прочих краях
7-50 зод.

Телеф. Редакції: 29-41.
Підприємств: 29-28.

В СПРАВІ ОГЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ
СТРАШ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Львів, 30. червня 185.

Цьогорічне свято Пресвятої Євхаристії про-
шло у Львові немешше величаво, як попередні-
ми роками, не зважаючи на дощ, який перепав
підчас походу в ринку. Почалося воно в церкві
св. Спаса архієпископом Службою Божою, що
її відправив Пресвященний Кир Іван в окру-
женні духовенства. По год. 10. рано перейшов
горістєвний похід в церкві св. Спаса до чоти-
рьох прибраних диванами і зеленою престолів у
ринку, біля яких відбулися короткі відправи. У
горістєвнєм поході взяли участь церковні

братства в сестрицтва в усіх наших церквах у Львові під проводом своїх отців духовних, визначні представники українських установ, хорпоративно йшли члени товариств: „Воли“ з оркестром, „Зоря“ з оркестром, „Будучність“, „Сила“ та інші з прапорами і маси вірних. Співав мужеський хор під управою ради. Купчинського. Дуже гарно виглядали вишивані хоругви і святоточні ризи духовенства, що просто манили око. Свято відбулося в задовільному порядку.

У святі взяли теж участь довгі лави дубовиків і дубовичок з трьома оркестрами.

У святі взяли теж участь довгі лави луговників і луговичок з трьома оркестрами.

Міські Театри на понеділок 1-го липня

Найнижчі ціни.

Перший раз у Театрі Різноманітностей

Берд | Вернер

Холодна добра вентильована садя. —

Безжурна розrywka. — Знаменита гра акторів

Лугові лави на вулицях
Льва-города.

Як відбулося свято 10-ліття Лугової Організації.

Довго ожидане та давно заповіджене Свято 10-ліття Лугової Організації з походом лугових зав містом, як найтодівнішою точкою програми, відбулося вчора, в неділю 30. червня, і підсумки його такі:

Триденна непогода, що попередила це свято, хоч до того часу переживали ми просто африканську спеку, ще більш дощ від самого ранку в день свята — не дозволили, щоб Свято Лугу вишло таким, як цього сподівалися всі, тимбільш провів Лугу, що мавши звідомлення з місць, заповідав його найбільшим з дотеперішніх лугових свят. Непогода вплинула головню на те, що Луги з дальших від Львова повітів не прибули, хоч від тем оглядом були винятки (Луг з Григорової пов. Вучач, Батятич пов. Камінка та Години пов. Мостиська), а теж відотрашні від походу до Львова ближчі Луги, що вибиралися в неділю вранці вийти з хати. Що більше, внаслідок дощу, який переставав тільки на моменти, не відбулося й урочисте богослуження в Луговому Городі, яке має відправити о. ігум. Лучинський та на якому проповідь мав говорити єп. Вучко.

Вже такі свято відбулося, хоч і зі зміненою програмою. Луги, що прибули на своє свято, не маючи змоги відбутися свого богослужіння, виїхали в 11. год. на чолі з лівівським Лугом з Лугового Городу і вул. Сикстуською пішли на Ринок, де взяли дисциплінованими сотнями участь у святі Евхаристії. Поява лугових лівів в ринку їх похід за процесіями та марш містом (перша поява і перший марш) стали мимохіть атракцією свята Евхаристії, а лугові чети зустріли громадянство незвичайно прихильно: доволі падати, що підчас походу їх тричі закидано цвітами (пам'ятаєте каміння з Франкового свята?) і вітаннями, одушевленими окликами. З Ринку відійшли лугові лівви, наливаючи вулиці стріями рядами, вишиваними сорочкам а нар. стріями, знову до Лугового Городу. Йшли луговики в луговики (ми начисляли в похід 850 луговики і 250 луговичок) вул. Рутівського, з. Мая, Словацького, Сикстуською згору, Потоцького Лепартовича й Вулицькою, з оркестрами, що григравали їм назимну (наіграша — Лугу з Чижикова).

На площі, згідно зі звітом, були такі Луги: Тригорів пов. Бучач (22 луговики); Салаші пов. Любачів (3 луговики); Криниці пов. Дрогобич (8 луговики і 3 луговики); Мокротин (27 і 9), Біва (19 і 6), Провала (8) і Мандай Мокр. (4), Зов. Жовтва; Боянівичі (12), Лашки Гостинців (20 і 7), Арламіська Воля (8 і 3), Година (30 і 14), Підгать (8) і Старява (6 і 6) пов. Мостиська; Батятичі (24 і 16 та 21 доросту) пов. Каміньця; Янів (14 і 8) і Дубровиця (14 і 1) пов. Городок Яг.; Сереник (10), Лопушня (31 і 7) і Сухолія (24) пов. Бібрка; Перемишль (1); Занити (29), Жаравка (38 і 7), Кугалі (23 і 9), Зарудні (34 і 4).

Сороки (4 і 16), Малехів (10), Ляшки Мур. (49 і 29), Руданці (40 і 12), Підліски Малі (25 і 15), Чижиків (63 і 28 та 13 дор.), Германів (40 і 18), Миклашів (65 і 23), Селиська (80 і 25), Скнилів (59 і 12 та 18 дор.), Поршня (22), Черепни (34 і 9) і Града (12) пов. Львів; крім цього львівський Луг 127 і 60 та Знесіння 8. Разом на святі було 39 Лугів з 10 повітів та чотири лугові оркестри: Чижиків, Жиравка, Сороки та Черепни в лугових одностроях. Всіх луговників і луговичок було на святі отак 1478, отже хоч і в непогоду, більше як мин. року. Можна уявити собі, як було виглядало це свято, колиб була погода і Лугів було хоч у двох більше.

На площі в Лутовому Городі, що справді чудовий своїми деревами та кольоровими каскадами квіток на ступениці (чи не найкраща з усіх площ Львова?) Лугове братство відпочало годину і під пров. голови Великого Лугу, д-ра Дашкевича стануло до вирав, хоч дощ то шквот то переставав. Проти ступениці стануло 8 рядів луговиків, 8 луговичок по середині і знову 12 луговиків, що залили всю площу вирав і якби їх прибуло на свято більше, були б мусіли виправляти хіба другою партією. Під особистим командою д-ра Дашкевича та під звуки оркестри проф. Манька відбули лугові чети масові вирази вільноруч, водночас луговники палицями в луговички хустинами, врешті луговички ритмічні вирази до молитви „Боже Вел., Отче всесильний“. Технічно найкраще вийшли масові вирази вільноруч: ціла група жила, ворухилася і кидалася, як один. Дуже важкі вирази палицями адалиси негарше, люди зважити, що це була генеральна проба і що вперше виправляли спільно люди з різних сіл повітів, збиті в одну лаву. Луговички виправляли бездоганно, а їх ритмічна молитва — це було щось таке чудове, що заставляло адикати і зривало на даром спонтанічні оплески та оклики публики й мусіла бути повторена. Публика оплескувала, арештою усі вирази палко й гаряче, а було її як на дощ, передполудне (свято було заповідане на 4. год. попол.) і вакації — несподівано багато.

Після вправ до Лугових дів, що зішлись у чотирьох кінцях, промовив голова Великого Лугу д-р Дашкевич, відзначаючи у промові це свято, заохочуючи Луги до праці та закликаючи їх прибути 4. серпня ц. р., коли Лугове свято буде повторене. Лугові чоти вислухали в черзі на по-аір свого гімну „Ой у лузі“, що його відіграли оркестра дир. Манька і почали дефіляду перед д-р Дашкевичем та Головою Старшиною, що знову була рівню дисципліни та кольориту на одязі і яку публіка оплескувала грімко за кожним відділом. По дефіляді луговляки відійшли у глибини Лугового Городу і на цьому свято в год. 1930 м. скінчилося.

Вражіння зі свята, докорема в відрив — не

Текстильна Централ

передше Стахевич і Абрисовський

Львів, Галицька площа 123

Фабричні склади першорядних правих і заграничних фабрик. — Величезний вибір останніх новинок. Низькі ціни! 1816 2-2 Низькі ціни.

ВІДКРИТТЯ 1-го ЛИПНЯ Ц. Р.

ичезне. Хто не бачив їх, може жалувати: він не бачив, що є частина української молоді, яка справді працює над собою, яка справді дає запоруку, що буде основою для майбутніх великих діл і найважливіше: яка дисциплінована та задіялена у велику Ідею, слухає свого провід.

Слава всім цим луговникам і луговичкам, слава їх старшинам і Гол. Старшині, що привезоли нас у мин. неділю ще раз повірити в Яне Завтра серед нашого лихоліття й безголов'я!

(ак.)

Перед виїздом на вакації

не забудьте обезпечити свого меш-
канця від крадіжки із вломом в

Товаристві взаємних обезпечень „ДНІСТЕР”,
у ЛЬВОВІ, вул. РУСЬКА Ч. 20.

ВОЛИНСЬКИЙ ВОЄВОДА УСТУПАЄ.

Польська преса пише, що в другій половині літня діжде до аміні на становищах воеводів. В першу чергу обсядять становище краківського воеводи. Волинський воевода Юзефський уступить зі становища воеводи в Луцьку, де кілька років виконував свій уряд. Поголоски про зміну уряду неправдиві.

П. П. С. ПРОГОЛОШУЄ БОЙКОТ ВИБОРІВ.

Вчора цілий день радила у Варшаві Начальна Рада ППС над справою участі у виборах до сойму і до сенату. По цілоденній нараді пізно ввечером Начальна Рада рішила б'ється голосів не брати участі в виборах до сойму і до сенату. Частина членів домогалась перед проголошенням бойкоту виборів порозумітись з іншими лівими партіями. За те Начальна Рада одностайно осудила виборчу організацію, яку прийняв сойм. Опісля Рада рішила порозумітись з людвизями і соціалістами національних меншин та клубами національних меншин з метою приєднати їх до бойкоту парламентарних виборів.

РОЗМІРИ ЖАХЛИВОЇ КАТАСТРОФИ

ТОКІО, 30. 6. ПАТ. Подушевний острів Кію-Шію мав великий тайфун зі зливним дощем, якого не пам'ятають від 33 років. Вчора вранці тайфун надійшов над західною частиною Японії. Найбільше знищене місто Кіото та околиці. 8 рік виступило з берегів, затопило 12000 домів і знищило 32 мости. 8 осіб потонуло, 1.700 дітей у шкільному віці вивезли зі загрозених околиць вантажними самоходами. В Осака 60000 домів частинно або зовсім знищені. Вода забрала 165 домів і 20 мостів, 20.000 стоїть під водою. Залізнична і телефонічна комунікація перервана, пошкоджені частинні заводнади. Поліційна влада в Токіо, Осака і Кіото заявля, що годі передбачити чисел жертв. В Осака тайфун затопив два кораблі з 120 пасажирами. З'ясується, що число вбитих сягає понад 200 осіб. Міністер внутрішніх справ заявив, що в рятувальній акції беруть участь моряки і військо.

Землетрус у Токіо і Йокагамі не спричинив
ліяких шкід. Осередок землетрусу знаходився
набуть в околицях Катсура.

Англо-німецьке порозуміння і європейські нації.

Женева, 27. червня 1935.

Порозуміння щодо сил німецької фальсти, добути минулого тижня у Лондоні, має значіння, що виходить далеко поза його властиві рямці. Без перебільшення можна сказати, що це порозуміння може бути зворотним пунктом у відносинах не лише між Англією та Німеччиною, а й між Німеччиною та Францією.

Булоб неоправданим оптимізмом вірити, що швидко буде створений пакт чотирьох держав, але не можна поминути без уваги голосів італійської преси на цю тему у зв'язку з подорожжю лорда Ідена до Риму. Деякі італійські часописи гадають, що ця подорож могла бути першим шаблем в напрямі поширеного порозуміння між Англією, Францією, Італією та Німеччиною — порозуміння поширеного, очевидно, на Польщу. Дипломатичний співробітник „Польсько д Італія“ зазначає, що справи йшлиб значно краще для альянсів, коли вони заключили пакт чотирьох, пропонувавши Мусоліні у 1933 році. Від того часу даремне шукали інших шляхів та пробували інші системи. Добрий шлях нових досвідів доказав, що основи миру в Європі є ті, на які вказав Мусоліні.

Можна сподіватися, що лорд Іден, вертаючись з Риму до Парижа, спопуляризує у Франції італійські погляди на пакт чотирьох чи п'ятих держав. Але й перші відвідини його в Парижі зменшили поважно невдоволення, викликане там англо-німецьким порозумінням. Невдоволення це було з погляду дотеперішньої французької політики досить зрозуміле. Англо-німецька морська угода перекреслила не лише дотичні точки версайського договору, а й франко-англійських протоколів з 3. лютого цього року, і Стрезу і відому догану Союзу Народів Німеччині з приводу її новоозброєння. Вина за те, що англійський уряд порозумівся самостійно з Німеччиною, не порозумівшись раніше з Францією, паде цілком на сам французький уряд, який Англію і Італію ставив в останніх часах надто часто перед dokonаними фактами. Останній з тих фактів, союз з Москвою, надто небезпечний, щоб уряд Великобританії довше міг це терпіти. Тому Францію також нарешті поставлено перед справді далекосягалим dokonаним фактом.

Чи це отямить Францію? Можливо, якщо взагалі ще можна перебороти отруйні впливи большевицько-соціалістичного французького блоку. Факти політичного життя Європи промовляють цілком недвозначно. Відомий редактор П. Бріке пише на цю тему в „Журналь де Женев“: „Підписуючи франко-совітський пакт, французький уряд не обчислив того, що він підкопує цим співробітництво між Парижем та

Лондоном. Гадаючи налякати цим пактом Німеччину, вона лише скріпила її цим. Тринацять місяців тому ми писали, що франко-совітський союз може лише зблизити Лондон з Берліном. Франко-совітський пакт спричинив сучасну тактику Великобританії. Лякаючись, що Німеччина її обдурить, Франція дала себе обдурити Москві та віддалялась від своєї наймогутнішої союзниці, Англії.

„Москва є колючим на глиняних ногах. І ту Москву Франція просить стерегти договори, мир, безпеку і справедливість. Москву, що в найбільш жорсткий спосіб поневолює невинні народи! Як може Франція, відкидаючи свої найбільш шляхотні традиції, підтримувати тих, що нищать фінську расу, давають Кавказ і Україну? Невпинний наступ Совітів на 30 мільонів українців є ганьбою нашого ХХ. віку. Але нації вбити не можна. Прийде день, коли вони повстануть і кинуть в порох своїх гнобителів. І як можна думати устійнити безпеку та мир Європи на злочині? Якоюж непевною основою є кривда!“

„П. Іден переконався мабуть про це, перебуваючи у Москві. П. Ляваль, що є одним з найбільших політиків Франції, надто досвідчений, щоб не розуміти цілої небезпеки сучасної ситуації. Він дістав тяжку спашину, але ми спокійні, тямляючи його зручність“.

Знеславлення історії нашої церкви.

„Вінець“ celibатної реформи.

V.

МАНЕВР З ЦЕРКОВНОЮ ТРАДИЦІЄЮ.

Традицію східної Церкви щодо жонатого типу світського кліру, „муж одної жінки“, о. Мартинюк проголосив за схизматичну, не-католицьку. Ще й підсилив своє твердження листом холмського уніятського єпископа Максиміліана Рилла з 1773 р., де цей єпископ без обиняків каже: „Супружжя священникам полишили на Сході творити схизми, щоби простих більше в схизмі закріпити; а зробили се з ненависти до Римської Церкви“ (стор. 170). О. Мартинюк підкреслив собі ці слова з листа єп. Рилла. Дійсно є зв'язок: Якби колись у нашій історії не Рилла, то нині й Мартинюків не було би в нас!

Зачисливши, на основі своєї нужденної софістерії, св. Письмо і І. нікейський собор на

користь виключно латинської церковної традиції, о. Мартинюк має розв'язані руки — далі аргументує, як йому любо: що ніби тільки латинська практика (обов'язковий celibат духовенства) є католицька; що католики всіх обрядів мусять прийняти „право celibату“ (автор завіси говорить з польська „право“, замість „закон“; він показується недоумком також у мові та стилістиці), якщо мають стати повними католиками; що „священничому стану не пристойть супружє поняття“; що жонатий тип духовенства це „плід необсерванції“, „уїмаючий церковній приличності“ (391), „рана в дисципліні“ (384); що „з огляду на обов'язок позитивного ушановання Преса, Евхаристії не сміє св. Церква засадничо вдовольнитися жона-

БАРБЕЯ Д' ОРЕВІЛІ.

9)

Поза партією віста.

Чи був це якийсь знак, якесь порозуміння, чи змова, як воно буває між коханнями — оті мовчки розжовувані та обкушувані квіти?... Я справді повірив у це. Вона спокійнісінько вклала знову перстень на палець, коли офіцер досить ним намиливався, і віст поплив далі, замкнений, німий, похмурий, якби ніщо його не порушило.

Щож нарешті було в тому всьому такого, що мене так схвилювало і так врізалось у мою пам'ять, як мідерит, коли час не стер ніодної рибочки з тої сцени? Я бачу ще Марморове обличчя, вираз кришталюного спокою графині, що на хвилинку розтанув у пожадливому тремтінні, з яким вона понюхала й розжувала резеду. Все це залишилося в мені і ви зараз зрозумієте чому. На ті факти, що між ними я не бачив добре зв'язку на факти слабо освітлені інтуїтивним здогадом, за який я докоряв собі, факти попере-плутувані у клубку можливостей і неможливостей, — на те все аж пізніше упав промінь світла, що роз'яснив мені той хаос.

Мене віддали до гімназії досить пізно. Я про-сидів у ній два останні роки, не вертаючись до-дому. Саме там довідався я з родинних листів про смерть Ермінії Стасевіч, що впала жертвою якоїсь хоробливої апатії, непомітної в неї аж до останніх хвилин, коли лікувати її було вже за пізно. Ця новина, передана без комента-

рів, заморозила мені кров тим самим холодом, що його відчув я в дядьковому салоні, коли вперше почув той кашель, немов похоронний дзвін і коли раптом прокинувшись у мені такі жахливі здогади.

Люди досвідні у духових справах зрозуміють мене, що я не насмілювався поставити ніодного запиту з приводу несподіваного загибун такої улюбленої доньки і такої багатонадійної молоді дівчини. На мене находили аж надто трагічні думки, щоб я міг із кимось про це говорити. Коли я вернувся до батьків, наше місто змінилось зовсім; міста — як жінки, — коли їх довше не бачиш, пізнати їх важко.

Було це після 1830. р. Липнева революція сполщила й англіїв; вони виїхали з міста, де звичай і звички під натиском подій сильно по-псувались. Мій перший запит був: що сталося з Мармором Каркоелем. Мені відповіли, що він вернувся до Індії з урядового наказу. Сказав мені це той вічний „кавалір“ Тарсіс, один з чотирьох учасників незабутньої — бодай для мене діамантової партії. Відповідаючи, він упер свої очі в мої, як людина, що чекає дальших запитів. Отож я майже мимоволі — бо душі відгадують одна одну швидше, ніж може проявитись воля — спитав:

— А пані Трамбле-Стасевіч?

— То ви знали щось? — відповів він мені досить таємно так, ніби довкола нас сто вух на-сторожилось, а нас було двоє.

— Ні, — відповів я — я не знаю нічого.

— Вона вмерла на легені, як її донька, мі-сяць після від'їзду того чорта Каркоеля.

— Чому так точно означаєте дату смерті і чому згадуєте теж Каркоеля?

— Отже ви справді нічого не знаєте? Ну, то знайте, що вона була мабуть його любовою. Так бодай говорили тут про це, хоч і пошепки. Тепер уже і не вважуються говорити. Ця графиня то була першорядна лицемірка. Така вже була зроду, як інші жінки зроду мають біляве або чорняве волосся. Вона зжилась з брехнею так, що брехня заступала їй правду — і то просто, природно, без ніякого зусилля та намагання. Та і крізь таку зручну та глибоку брехню, що її ледви щойно недавно вдалось розкрити, пробивались поголоски, що затихали від самого жаху як можна їх поширювати... Коли вірити дого-лоскам, то той шотляндець, що любив тільки карти, був коханцем не тільки графині, хоч вона не приймала його ніколи дома, як інших і га-тила в нього епіграмами, як ні в кого в нас, з демонічною злобою при кожній нагоді!... Мій Боже, це не булоб нічого, якби на цьому все скінчилось! Але найбільше лихо в тому, що „бог шлему“ — зашлемував усю рідню. Бідаєнька Ермінія потайки до нього молилась — пані Ернестина Бомон може вам про це розповісти, коли схочете. Щось лиховісного було в цьому. Чи він кохав її, чи маму, чи обидві, чи ніодну? Чи на маму дивився тільки як на рідичену ставку гри? Хто його знає? Звідси починається вже темна історія. Єдине певне те, що мама, яка мала душу так само суху, як тіло, зненавиділа доньку і причинилась до її смерті.

(Далі буде.)

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Льв., Ринок